

ATROCITATS RURALS

Quan tenia quinze anys, vaig sotmetre la meua literatura juvenil al meu professor de francès, Roland Baroni. Va acollir-la amb indulgència. Deu anys més tard, el primer any que ensenyava al liceu Lalande de Bourg-en-Bresse, el petit Nicolas em va portar un manuscrit i em vaig sentir molt vell. Des de llavors m'he anat acostumant. Sempre és delicat rebre a casa llibres de desconeguts que compten en tu per ajudar-los a fer-se un camí cap al Parnàs. Els autors, tant els vells com els veterans, tenen una susceptibilitat exagerada. Tantes hores dedicades a l'escriptura ho justifiquen. *Fauna animal* de Damià Bardera Poch m'ha semblat un llibre interessant i asfixiant a l'encop. Les il·lustracions de Lluís Bosch Martí i Anna Blanch Oliveras, l'univers descrit en aquests contes és un camp de tortura rústic. Imagineu-vos la comtessa Bathory que faria un vermut amb la Caterina Albert. D'ençà que André Gide va decretar que no es fa bona literatura amb bons sentiments, molts aprenents d'escriptors s'han especialitzat en el sadisme post hirosimic, la descripció d'un món atroç pitjor que la mateixa realitat. Són gent que s'estima més Leopold von Sacher Masoch que la Mary Poppins. En aquests contes cruels, l'autor, amb un veritable estil, ens explica atrocitats amb la prolixitat d'un intel·lectual marxista. «Quan era petit, el que m'agradava més era torturar animals, sobretot insectes». (p.82) Comparats amb els seus, els pagesos de *La terra* d'Émile Zola apareixen com un floret de sants. Amb aquests personatges sàdics, estúpids, sòrdids, viciosos, la caritat i la bellesa no fan pas hores extraordinàries...

No us enganyeu. Aquest llibre apocalíptic és l'obra d'un autèntic escriptor. Els diferents narradors manifesten una obsessió pels rèptils. Quan Damià Bardera es cansa de tantes tortures animals, se les ha amb els mainatges petits amb un humor negre digne dels Jules Vallès de *L'enfant* quan conta l'assassinat lent d'una pallaga per son pare, professor de filosofia. «¿¡Hijo de perra, por qué no le dejas jugar con el muñeco!?» Per què

aquesta mania tan contemporània de voludar-se dins del sòrdid, de rebotcar-se en la lletjor? A *Verd paradís*, Max Roqueta, sense dissimular res de la negror de l'existència del món i dels jocs horribles dels mainatges que s'acarnissen en un gripau, celebra la bellesa de la vida. Del gripau martiritzat diu, en una imatge única, «amb els seus ulls s'hauria begut tota la pietat del món». Això mateix. Més enllà de la lletjor, cal saber mirar la vida amb ulls apol·linis. No diré més per no perjudicar aques tllibre que val la pena llegir. Maurice Chevalier cantava «*Si vous n'aimez pas, n'en dégoûtez pas les autres*». Recordaré aquest consell abans de cloure aquesta ressenya.

Per a mi, no serveix de res insistir en les desgràcies del món, les dolences de la humanitat. Cal celebrar la vida. Malgrat tot. Malgrat tot allò que sabem...